

EL TACTE DE LES OMBRES

Pense que són les tres de la matinada, quasi no se sent res. Estic tombat al llit mirant el sostre, totalment en blanc. Les llums dels cotxes passen colant-se pels diminuts forats de les persianes. Tan sols sent el batec del meu cor i la meua respiració accelerada. Si fa un any algú haguera parlat de pandèmies mundials, tots haguérem pensat que es tractava d'una pel·lícula de ciència ficció, però el que estic patint no es cap pel·lícula, és molt real. Real i dolorós. Sentir que cada vegada que respires és una lluita interna perquè eixa respiració no siga l'última, i continuar respirant. És el que tots em diuen. No tancar els ulls quan eixa boira espessa no em deixa veure res i poc a poc envaeix tot el cos.

Allargue la mà per intentar encendre el llum de la meua habitació, però instantàniament recorde que ni estic a casa ni la puc encendre. Les vies que alimenten el meu cos m'ho impedeixen. Em recorda a quan era petit, era hora d'anar a dormir i em gitava al llit amb tanta pressa que sempre oblidava apagar la llum del corredor de casa, llavors era quan la mare em deia desde l'altra punta de la casa que apagara la llum, que costava molt diners. Llavors, amb els meus braços curts no podia arribar a apagar l'endoll, ho sabia perquè moltes vegades ho havia intentat i havia sigut un fracàs total. Aleshores posava els meus peus al terra gelat i corria i ràpidament apagava el llum.

Aquesta vegada, però, era diferent. No era tan fàcil com córrer pel corredor amb els peus freds i apagar la llum.

Les hores passen lentes, si és que passen perquè de vegades tinc la sensació que visc la mateixa hora una vegada i una altra com si el temps fóra una gran massa de plastilina sense principi ni fi.

Mire el sostre blanc, on es reflexa la claror de l'enllumenat del carrer. És una constel·lació immòbil, única per a mi. En tot el món no hi ha cap constel·lació igual a la d'aquesta habitació, sols la puc veure jo. Com eixa sensació de les nits d'estiu al poble on semblava que les estrelles estaven allí per tu, eixe moment pareixia etern, i desitjaves de tot cor que les estrelles no s'apagaren mai, que mai es fera de dia perquè quan eixia el sol la màgia s'amagava.

Toque els llençols, o els llençols em toquen a mi, per ser exactes perquè estic immòbil, i són diferents als de casa. El seu tacte és més aspre. No et fan sentir-te protegit, et sents un estrany dormint a un llit que no és teu, no pertany a ningú però saps que tampoc té el teu nom escrit. Quantes coses i persones hauran passat per aquest llit, i tu n'ets una més. Una més que entra, roman un temps i marxa sense més.

Pense que estic dormint. Una calor s'estén per tot el meu cos. Sent que estic en pau, però no del tot. Escolte la veu dels metges a prop, però cada vegada s'allunya més, fins que no se sent res. Ja no estic a l'hospital. Estic a casa de la meua àvia, em diu que prenga una cadira, d'aquelles de boga antiga, que en pocs minuts estarà el dinar fet. L'olor del *putxero* s'escampa per tota la casa i també des del carrer es nota que l'àvia està cuinant. Seiem a dinar i em conta el passeig que ha fet esta matinada per *baixar el sucre*, després de menjar-se els pastissets que van sobrar del dinar del diumenge amb tota la família. Em pregunta que com estic jo, i no sé ben bé que dir-li, tan sols li puc contestar que estic en pau, que per fi estic en pau. Estem parlant una estona de com és que el temps passa tan de pressa, que ens fem majors i com és que tot el món sembla estar massa distret com per notar com passa el temps. La meua àvia semblava tenir un aspecte molt bo, tenint en compte que va faltar fa més de deu anys.

Quan m'acomiade de l'àvia la veu dels metges torna a estar cada vegada més prop fins semblar que estan al meu costat. Torne a estar al llit de l'hospital i la calor m'envaeix el cos, des de la punta dels peus fins el cap. Hi ha molt de soroll al meu voltant però per alguna raó no puc obrir els ulls. Poc a poc la calor va baixant i tot torna a la normalitat quan per fi puc obrir els ulls. Tinc una metgessa al meu costat, que m'explica que tot el malson ha sigut una pujada de febre. Em tranquil·litza bastant. Ha estat bé poder parlar amb la meua àvia durant una estona.

Després de que la metgessa deixara l'habitació, l'estança es fa fosca. Puc sentir com les ombres em toquen, que es van apropant poc a poc. Jo no les puc tocar pero elles a mi sí, i de quina manera... Com les pupil·les dels meus ulls es fan més grans, com la lluna en l'estiu, per poder veure a través de tota la foscor. Però no és això el que fem sempre? Nadem en una foscor que ens toca, intentant buscar la claror de la llum de la lluna en les nits de l'estiu. L'obscuritat és la meua companya. Quan les llums estan apagades res passa, tot està en calma, o almenys això sembla. Tan sols els meus records, la foscor i jo.

Pense que són les cinc de la matinada, el sol no fa acte de presència encara però no tardarà en donar llum a aquesta foscor.

Escolte el grinyolar d'una cadira de rodes que algú empeny pel corredor de la meua habitació, cap amunt i cap avall. Recorde com el meu germà i jo acompanyàvem el meu pare a comprar molts dies després de l'escola, no fa molt de temps d'això però sembla que va ser en altra vida. Quasi sembla que no sóc el mateix, però faig la vista enrere i cap de nosaltres som el mateix. Torna a sonar el fregament de les rodes amb el terra. Aquesta vegada somric, per recordar totes eixes carreres amb el meu germà pel supermercat mentre el meu pare ens perseguia desesperat perquè no ens podiem estar quietes. Però irònicament ara la quietud és tot el que tinc.

Ja he perdut la nostalgia del temps, no sé en quina hora visc, o potser simplement no la vull saber. Millor viure en el desconcert, sense sentir el pas del temps com deia l'àvia.

Escolte una veu, és una dona. Crec que parla per telèfon perquè no puc escoltar amb qui està parlant. Parla sense resposta, pense. Com el meu gos de quan era petit, lladrava i lladrava esperant una resposta que mai arribava. Moltes vegades pensava que estava parlant amb mi, però no era així. Simplement li parlava al fanal que tenim davant de casa. Sempre havia pensat que dins del fanal hi havia una estrella que l'havien baixat del cel per il·luminar el carrer. Pense que el meu gos també li agradava eixa versió de la història i per això es passava tant de temps observant el fanal. Ningú sabia ben bé perquè ho feia, era un incomprès de la vida, mai ningú sabia que estava fent, però ell semblava estar content. Era tot el que importava. Ara entenc el meu gos.

La veu de la dona em sembla haver-la escoltat abans, eixa veu dolça com la mel quan cau poc a poc desde la cullera fins al got de llet, on es va desfent poc a poc per la calor del líquid. La veu també és un poc aspra. La dona no pareix estar contenta però la seva dolça veu impedeix intuir que s'està barallant amb algú. Potser està parlant sola, barallant-se amb ella mateixa. Expressant el seu monòleg intern, pensant que ningú l'escolta. Però sempre hi ha algú escoltant, sempre.

El primer raig de sol es veu desde la finestra i la constel·lació desapareix. Ha estat bé tindre alguna cosa per a mi únicament, encara que fóra per una sola nit. El sostre torna a estar completament blanc, simple, desert.

Note que la llum és diferent, avui les parets semblen pintades amb pinzellades més fines. Lentament l'habitació s'omple de claror però aquesta claror és diferent, estranya, no ve del carrer, està creixent davant meu des del no res. Com la boira freda dels matins de gener.

Tanque els ulls i en el mateix moment en que cloc les parpelles escolte com s'obre la porta amb un grinyol suau però seguisc amb els ulls tancats. Estic cansat. Com sempre. Ha entrat algú diferent perquè no són les pases habituals, són peculiars, lentes i un tant pesades. S'acosten cap a mi, note una mà damunt del front i em criden pel meu nom. Aquesta veu l'haguera reconeguda ni que hagueren passat cent anys des de l'última vegada en què la vaig escoltar. Òbric els ulls cansats i la mirada troba el rostre de la meua àvia. "*Àvia, torne a tenir la febre alta?*", li pregunte, i ella, amb la bondat que jo recordava i que porte tatuada no en la pell, sino en al més profund del meu cor, em diu "*No, per això no et preocupes. No patisques més.*" Aleshores l'àvia m'agafa la mà. Me n'adone que no sé com ja no tinc cap goter ni cap via clavada a la vena. Llavors l'àvia m'ajuda a alçar-me del llit d'on feia tantíssims dies que no em movia i em diu "*Tu i jo mon anem*". Tots dos, i ella duent-me de la mà, eixim de l'habitació. Vaig descalç però no note fred als peus. I en el

mateix moment que l'àvia i jo eixim al corredor, veig com el metge i dues infermeres entren apressadament a l'habitació. Passen pel nostre costat. Sense fer cas l'àvia i jo seguim caminant lentament pel corredor cap a la porta, els sanitaris no semblen haver-me vist, i jo em sent com el xiquet que tornava feliç de l'escola, mentre continue corredor avant i cada vegada hi ha llum, més llum.